

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01315

NOAH UN MARINKE

Hayyim Nahman Bialik

*Permanent preservation of this book was made possible
by David & Goldie Blanksteen
in memory of
Aaron Teichberg*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שול-ביבליאטעק

№ 6

ת. נ. ביאליק

נח און מארינקע

פארלאג
"קולטור-ליגע"
ווארשע.

בארקודט ספר קיבוץ.

גערודקט אין 3500 עוק.
ווארשע, 1921.

Nojach i Marynka. Ch. N. Bialika. Wyd. „KULTUR-LIGE” Warszawa, 1921.
Druk. I. Hendera, Warszawa, Długa 26.

נח און מארינקע.

נאך אין די קינדער-יאָרן, באַלד ווי זיי זיינען שכנים גע-
וואָרן, האָבן מארינקע—שקוריפינטשיכעס שיקסל און חנינא-
ליפאס בן-יחידל—נח, אַ יינגל אין אירע יאָרן, געשלאָסן צווישן
זיך גאַר נאָנטע גוטפריינטשאַפט.

זי, מארינקע, איז דאָך דעמאָלט געווען אזוי עלנד, אזוי
איינזאַם! צום ערשטן, בעת „דיאדיאַ“ סעראַפּים האָט נאָך גע-
ווינט אין יענער געגנט, איז נאָך נישט געווען אזוי אומעטיק:
די מומע פֿלעגט זי אָפטמאָל שיקן צו אים אַ טעפּל, צי אַ זיפּל
לייען און דערבײַ פֿלעגט זי שפּילן זיך אין זאַמד מיט סעראַ-
פימס שייגעצל, דעם קליינעם מאַקאַרקען. דער דיאדיאַ אַליין
האָט איר אויך געוויזן אָפט אַ גוטע מינע: אין חגאות פֿלעגט
ער איר פון מאַרק אַ בייגל ברענגען, און אז די מומע האָט
זי שוין צופיל געשלאָגן—פֿלעגט ער קומען און אַרויסרייסן
זי פון אירע הענט. נאָר זינט דער דיאדיאַ האָט זיך איבער-
געצויגן און געלאָזן די דירה מיטן הויף פּוסטעווען—האָט
זיך אויף איר אַ שוואַרצע כמאַרע אָנגערוקט. ניטאָ שוין מער
קיין „דיאדיאַ“, ניטאָ מאַקאַרקע, נישטאָ גאַרניט. געפֿליבן איז נאָר
אַ פאַרצאַרנטע „מומע“, וואָס ציקעט זיך תמיד, און סטוסאַקעס,
מיט הונגערן, מיט זיצן-פאַרשפאַרט אין הויף, ווי אין אַ תּפּיסה.

פרילינגס-צייט, ווען עס קאכט זי אַרבעט אויפן באַשטאַן
און אויפן גאַרטן, פֿלעגט די מומע גאַנץ פֿרי, באַלד ווי די
זון גייט אויף, אַוועקלויפן אין באַשטאַן צו אירע אַרבעטן-
רינס און קומען צוריק שטאַק-נאַכט, ווען דער הימל איז
שוין געווען אויסגעשטערנט. אַוועקגייענדיק, פֿלעגט זי אויף
מאַרינקען דעם גאַנצן הויף איבערלאָזן, און, אגב, פאַרזאָגן
איר הייזעריק מיטן האַרבן וואָרט, „זי זאָל זיך ניט דערוועגן
אַפטרעטן פון הויף אויף קיין מינוט נישט.“ מאַרינקע האָט
געפאַלגט און פון הויף אין ערגעץ קיין שריט ניט געמאַכט.
גאַנצע טעג פֿלעגט זי זיצן פאַרשפאַרט צווישן די פיר ווענט
און היטן דעם הויף. נאָך גוט, וואָס דאָס קליינע הינטל,
שקוריפין, האָט זיך גראַד דעמאָלט צו איר צוגעשאַרט און
זי האַרציק ליב געקראָגן — אַז ניט, וואָלט זי די נודנעקייט
ניט אויסגעהאַלטן.

איין טייערן אוצר האָט זי געהאַט ביי זיך פאַרבאָרגן —
אַ שנירל פאַרטריקנטע, פאַרהאַרטעוועטע בייגעלעך, וואָס דער
פעטער האָט איר, פאַר זיין איבערפאַרן, אַ מתנה געלאָזן. וואָכן-
לאַנג האָט זי ניט פאַרגונען זיך אויפצועסן זיי און אַלע מאָל,
בלייבנדיק אַליין, פֿלעגט זי זיי אַרויסבאַקומען און דערמיט
שפילן זיך. איטלעכן טאָג פֿלעגן זיי ביי איר אויסקומען
שפּאַגל-ניי און אַלע מאָל מיט אַ ניער מעלֶה: ס'אַראַ געליי-
קע, קיילעכיקע, ווי זי רינגעלעך, בראַסקען זיך, ווי די
שטינדעלעך... זיי זיינען אפילו פיציונקע, אָבער ס'אַראַ גראַ-
בינקע, זע נאָר, ס'אַראַ גראַבינקע... קוים וואָס מע זעט אָן
די לעכעלעך. צען מאָל אַ טאָג פֿלעגט זי זיי ציילן אויף די
פינגער — און אַ מאָדנע זאך: תמיד קומט אויס ניין, נישט
מער און נישט ווייניקער. איז זי אָבער איינמאָל שטאַרק
הונגעריק געווען — האָט זי דעם יצר-הרע ניט געקאַנט ביי-

שטיין און אלע בייגעלעך אויפגעגעסן. פון דעמאלט-אן איז זי געבליבן ביי איין שקוריפינען, און נאך — ביים געדעכע-ניש פון דעם גוטן פעטער.

עלנד און פארומערט פלעגט זי זיצן גאנצע טעג אויף דער פריזבע צווישן שטוב און דער שערענגע ביימער, און ביי אירע פיס איז געלעגן אויסגעצויגן שקוריפין, דאס איין-און-אינציקע באשעפעניש, וואס האט איר הארץ פארשטאנען און געווען צו איר צוגעבונדן מיט לייב און לעבן. לייגט זיך דאס הינטל נעבן מארינקען, קוקט איר אין מויל אריין, קוקן זיך ביידע איינס דאס אנדערע אין די אויגן. פונדערווייטנס, פון דארט, ווו די גערטנער מיט די קאשטאנעס זיינען, קומען אהער זיך צו טראגן אפגעריסענע טענער פון לידער, וואס ארבעטארינס-שיקסעס זינגען מיט זאפטיקע, קלאַרע פריילינגס-שטימען — און ביידע, מארינקע מיט שקוריפינען, שטעלן פלו-צים אן די אויערן. דער הונט הויבט אן ציטערן-פלעאטערן, און פלוצים גיט ער זיך א כאפ-אויף און א שטעל אויף די פיס, דרייט מיטן עק און שטעלט אן א פאר צעברענטע אויגן אויף מארינקען, ווי איינער זאגט: „לאַמיר גיין, מארינקע, און טא-קע באַלד!“... נאָר זי נעמט אים אויף אירע קני אַרויף און דריקט אים צו צום האַרצן: „מע טאָר נישט, שקוריפין, מע טאָר נישט. די מומע שלאָגט“...

אינמאל אין אזא טאָג האָט עפעס אין שכנישן הויף זיך גענומען רודערן. „די זשידעס זיינען שוין דאָ“, האָט די מומע איר געזאָגט.

פון יענעם טאָג אָן איז דער מומעס פאַרזאָג, ביים אוועק-גיין, געוואָרן האַרבער און אירע קניפן — פעפערדיקער. זי האָט אָנגעהויבן היטן זיך נאָך פיל מער, ווי פריער: אַלצדינק, וואָס מע קאָן נאָר פאַרבאַהאַלטן, צי פאַרשליסן — האָט זי

געזען, ווי ווייט מעגלעך, צו באוואַרענען: אויפגעהאָנגען
שלעסער אויפן קעלער, אויפן בוידעם, אויף דער שאַפע, גע-
בראַכט פון ערגעץ אַ נייעם הונט אויפן הויף.

„גיב אַכטונק מיט ביידע אויגן — פלעגט זי מאַרינקען
פון דעמאַלט-אַן צען מצל פאַרוואַגן — הערסט?“

און מאַרינקע בויגט אָן דעם קאַפּ און הערט. נאָר אין
דער זעלבער מינוט, ווי די הויף-פאַרטקע פון יענער זייט
סאָד גיט צוויי מאָל אַ סקריפּ און פאַרקלאַפט זיך אונטער דער
מומעס פלייצע — אזוי באַלד שטייט זי שוין געבן דער הוי-
כער צוים, וואָס גרענעצט איבער ביידע הויפן. פון זינט די
יידן האָבן זיך אַהין אַריינגעצויגן, קאָן זי אונטערן פלויט
אזוי אָפּשטיין שעהנווייז, אָנגעשפאַרט מיטן קעפל אויף ביי-
דע הענטלעך און צוגעשמידט מיט די אויגן צום שפעלעל.
אזוי צו שטיין איז איה פיל ליבער, איידער זיצן און גודען
זיך אויף דער פריזבע. זי זעט אַ פרישן מענטשן און הערט
עפעס משונה-מאָדנע ווערטער: „גיר-גיר“ — קיין איין וואָרט
פאַרשטייט זי ניט.

אויף דער ערד פון יענער זייט פלויט ליגן, צונויפגע-
לייגטע און אָנגעוואַלגערטע, יאָרוסן און גלאַט אזוי בערג
מיט קלעצער, באַלקנס, ברעטער, שינדלען, דרענגלעך, פון
זיי אַ סך — אַלטע און פאַרשוואַרצטע, און אַ סך — נייע און
פייכטלעכע, וואָס גלאַנצן נאָך מיט יונגער ווייסקייט, באַגלי-
דעט ערטערווייז מיט פעטע קלעפיקע טראָפנס פון רויער,
שאַרף-שמעקנדיקער „זשיוויצע“. איבערן הויף פאַרן פורלעך
אויף-און-אָפּ. צווישן די יאָרוסן דרייט זיך אום אין אַ קאַפּאַ-
טע אַ נידעריק באַוואַקסן מענטשל מיט אַ קיילעכיק בייכל
פאַרקעט זיך דאָרט און קרעכצט און באַגיסט זיך מיט שווייכ
— „דאָס איז טאַקע דער זשיד“ — באַשליסט מאַרינקע

שרעקעדיק, און קוקט פונדעסטוועגן ווייטעו.
 ביים י"ד פאר די פיס פלאַנטעט זיך עפעס אַ שוואַרצ-
 חנעוודיק געקרייזלט יינגל: ער קלעטערט אלע מאָל אויף די
 יאָרוסן אַרויף און אַראָפּ, שפּרינגט איבער קלעצער, איבער
 ברעטער, מאַכט זיך פאַר אַ בעל-עגלֶה, שטייט פֿלומרשט אויף
 דער קעלניע און שמייסט מיט דער בייטש אין דערלופטן:
 „היי, היי!“ דער אַלטער מיט דער קאַפּאַטע שרייט אויף אים
 אָן, שטופּט אים פון יאָרוס אַראָפּ, גיט אים הינטן מיט דער
 קני און טרייבט אים דורך — און דאָס יינגל לאָזט זיך לויפן
 אַהיים מיט אַ ביטער געוויין. באַלד דערויף דערהערט זיך אין
 הויף אַ קוויטשענדיקער ווייבערשער קול פון שטוב אַרויס:
 „נינאָ-ליפּאָ! נינאָ-ליפּאָ!...“ דערנאָך אַ ליאַרעם, אַ געפילדער,
 וואָס מאַרינקע פאַרשטייט דערפון קיין וואָרט נישט... דער
 קליינער שקוריפין, וואָס איז אויך דערביי געשטאַנען, הויבט-
 אָן פֿלוצים שפּרינגען אויפן פֿלויט און — „האַוו-האַוו!“ אַ דער-
 ציטערטע האָט מאַרינקע זיך אַוואָרף-געטאַן פון פֿלויט אַוועק
 און גלייך אַנטלאָפּן מיט שקוריפניען צוריק אויף איר אָרט —
 אויף דער פּריזבע.

— אַ לעבעדיק יינגל — האָט מאַרינקע אַ טראַכט גע-
 טאָן — איז ער אויך אַ זשיד?

מאַרינקע איז נאָך דעם אַ פּאַר טעג געווען פאַרטראָגן,
 שקוריפנישטיכען באַדינט און געהאַלפּן איר אין דער שטוב-
 אַרבעט, אין סאָד האָט מען די ביימער גראָד געשוירן, האָט
 מען זיך מיט דער קליינער אַ גאַנצן טאָג געשאַפּט און אומ-
 געטריבן היין און הער. דאָ לויף אין קעלער, קלעטער אויפן
 בוידעם, און דאָ מוז זי געבן עסן די הינער און חזרים — און
 צו דעם אלעמען כאַפּט זי אלע מאָל קנייפן. ביים י"ד אויפן
 הויף הערט מען נאָר, ווי מע וואַרפט ברעטער אַרויף און

אַראָפּ: „טראָד — טאַראַראַד!“ און שקוריפּינשטשיכע האַלט אין
איינ זינדן און קנייפט אָן אויפהער...
אין עטלעכע טעג אַרום, איינמאָל גאַנץ פרי, באַלד ווי
די מומע איז פון הויף אַוועק, שטייט מאַרינקע ווידער ביים
פּלויט. גענומען אים באַטראַכטן נענטער, גיט זיך איר אַ וואַרף
אין די אויגן אַ לאַך פון אַ סוק, וועלכער איז אַרויסגעפאַלן
פון אַ פּלויט-ברעט. דאָס לעכל משופּעדיק, און לענגלעך-קיי-
לעכיק, ווי אַן אַקסן-אויג, איז געווען גאַר גידעריק פון דער
ערד, פונקט אַנטקעגן דעם שכנס פּריזובע. מאַרינקע האָט זיך
אויף די קני געשטעלט און קוקט זיך איין אין לעכל. אַרום
איז טונקל, שאַ-שטיי. צווישן פּלויט און דעם שכנס שטוב,
סאַמע אונטער די ברעגעס דאָך, צייט זיך אַ שוואַרץ פאַסעקל
פריש צעגראָבענע ערד. דאָס פאַסעקל שטעלט פאַר אַ גאַנצע
שורה פון פּיצניקע ביימעלעך, און אין מיטן שטעקט אַ גראָב-
אייזן. זען זעט מען קיינעם ניט. „ווער קאָן עס דאָ זייען?“ —
וונדערט זיך מאַרינקע.

„שאַ, מע גייט.“ שקוריפּין גיט זיך אַ כאַפּ-אויף, גרייט
צו אָנהויבן בילן.

„טו!“ פאַרכאַפט מאַרינקע און שטיילט איין דעם הונט,
דערנאָך הערט זי זיך ווייטער צו. נישט מע גייט, נאָר מע
שפּרינגט. עמעצער שפּרינגט פון יענער זייט: האַפּ-האַפּ! — ווי
אַ לאַשעקל, אַליץ נענטער אַהער, אַהער...

און באַלד איז אין הינטערגעסעלע, צווישן פּלויט און
שטוב, געקומען צו שפּרינגען דאָס שוואַרצהנעוודיק, גע-
קרייזלט יינגל. „ס'איז ער!“ — דערקענט אים מאַרינקע און
האַלט איין דעם אַטעם.

דאָס יינגל האָט געלויכטן פאַר גרויס פרייד און גליק,
הויבט די פּולע הויפּן אין דער הויך, כאַפט אַ טענצל אונטער

און זינגט: „ס'אי דאָ, ס'אי דאָ!“ פון די פאַרמאַכטע הענט שיטן
זיך ביי אים אַלע מאָל דורך די צונויפגעדריקטע פינגער אויף
דער ערד אַרויס קערנדלעך פון אַרבעס, אַרבוז-יאָדערן און
פאַסאָליעס:

— „משוגע“— טראַכט מאַרינקע, און אַ שטיל געלעכטערל
בלייבט איר שטעקן קיצלענדיק אין האַלז, נאָר זי האַלט זיך
אין. מיט איין האַנט פאַרשטעלט זי זיך דאָס מויל, מיט דער
צווייטער— שקוריפּינען. זי דערקענט אין זיין פּלאַטערן, אַז
ער קאָן זיך אויך ניט איינהאַלטן, אָט-אָט שיסט ער אויס.
— וואָס אי' דאָ?— האָט זיך ביי איר אַרויסגעכאַפט נישט-
ווילנדיק פון מויל אין לעכל אַריין, און באַלד האָט זי חרטה
געקראָגן.

דאָס יינגל האָט לייכט אַ ציטער געטאָן: און אומגעקוקט
זיך אַ געפּלעפטער. אויף גיך האָט ער אין קעשענע די קע-
רנדלעך פאַרבאַהאַלטן. דערזען דאָס לעכל, האָט ער זיך שטי-
לערהייט אויף דער קני געשטעלט און מיט לייכט-דערשראָ-
קענע אויגן אַהין אַ קוק געטאָן. פון דאָרט האָט אים אַנטקעגן
אַ שמייכל געטאָן אַן אויג, אַ קלוגס, אַ ליכטיקס...
אַ וויילע זיינען זיי שטיל און פאַרלעגן אַזוי געשטאַנען.
— ווער ביסטו?— האָט ער ענדלעך אַ פּרעג געטאָן דאָס
אויג.

— איך... מאַרינקע...

— און איך בין נח!...

זיי זיינען אַ וויילע שטיל געבליבן. מאַרינקע האָט זיך אַ-
ביסל פון לעכל אָפּגערוקט. נח האָט זי אַוויילע באַטראַכט
און זיך אָנגערופן, ווי מיט פאַריבל:

— וואָס קוקסטו אַהער? דו?

— גאַרנישט. כ'וויל זען, וואָס טוסטו דאָ?

— איך? ... כ'זיי דאָ...
 — כ'י-כ'י-האָט מאַרינקע זיך צעלאַכט און פאַרגראָבן
 זיך מיטן קאָפּ צווישן די אַקסלען.
 — וואָס לאַכסטו, דו?—האָט זיך נח אָפּגערוּפּן מיט פאַר-
 דראָס אַ ביטל באַליידיקט.
 נאָר דאָ האָט דער הונט אַביל געטאָן. נח האָט זיך
 באַלד געלאָזט איבערבעטן און פאַרפירט מיט איר אַ שמועס
 מכּח דעם הונט. ער פּרעגט, זי ענטפּערט. און אַזוי איז עס
 אַוועק, ביז ער האָט איר גענומען איינרעדן, זי זאָל מיטן הונט
 אַריבער צו אים, אין הינטערגעסעלע.
 — „איך, זעסט—האָט נח מיט איר איינגעטענהט—אַגער-
 טנדל זיי איך. קום וועלן מיר זייען ביידע. כ'האָב אַלצדינק,
 זאָל איך אַזוי לעבן! אָט, זע, פאַסאַליעס, און אַרבעס, און יאָ-
 דערן—דערביי האָט ער פון די קעשענעס גענומען שלעפּן
 נאָכאַנאַנד די קערנדלעך.—
 — „וועסט קיינעם ניט דערציילן?—האָט ער זי פּלוצים אַ
 פּרעג געטאָן—ס'איז דער מאַמעס. כ'האָב שטילערהייט אַרויס-
 געשלעפּט, די מאַמע זאָל ניט וויסן; אַז ס'וועט אויסוואַקסן,
 וועל איך איר אָפּגעבן ת"ק טויזנט מאָל מער. כ'זאָל אַזוי
 לעבן ... נו, מאַרינקע, ווילסט?"
 מאַרינקע שאַקלט מיטן קאָפּ:
 — ניין!
 — פאַרוואָס?— פּרעגט נח געפאלן ביי זיך.
 — אַזוי, אין הינטערגעסעלע נישטאָ די זון.
 — איז וואָס?—האָט נח זיך פאַרווונדערט און דערשראָקן.
 — וועט וואַקסן „אין סטויפּ אַריין“, אומזיסט דיין אַר-
 בעט.
 — אַי, ס'אָ ליגן, —האָט נח זיך ווידער באַליידיקט און

שיער ניט אָנגעהויבן וויינען—ס'וועט וואַקסן, וואַקסן, אַ סך,
אַ סך אויסוואַקסן. פאַרנאַכט דערלאַנגט אַהער די זון. כ'האַב
אַליין געזען, איך ווייס בעסער...

מאַרינקע האָט גאַרנישט ניט געענטפערט. זי האָט גע-
נומען דעם הונט צו זיך אויף די הענט, גלעט אים ווייך אי-
בערן קאַפּ און בלאַזט אים קיל אונטערן אויער. נח האָט איר
געוואָלט נאָך עפעס זאָגן, נאָר דאָ האָט זיך איבערן הויף גע-
לאָזט הערן אַ קוויטשענדיקער ווייבערשער קיל פון שטוב
אַרויס:

— נח! נח!

— נח האָט אַ שפרונג געטאָן און באַלד פון געסעלע פאַר-
שוונדן.

פון יענעם טאָג אָן זיינען ביידע קינדער געוואָרן גוטע
פריינט. אַלע מאָל, ווען שקוריפּינשטשיכע איז פון הויף
אוועק, פלעגן זיי זיך אין דערשטיל אויפן זעלבן אָרט צוזא-
מענטרעפן און דורכן לעכל אויסדערציילן איינס דאָס אַנדע-
רע אַלץ, וואָס ביי זיי אונטערן האַרצן.

נח פלעגט דערציילן אַ סך, אַ סך, מיט האַרץ און מיט
התפעלות און מיט שבועות. בעת-מעשה פאַרפאַרבן זיך ביי
אים די בעקלעך — פלאַם-פייער, און די אייגלעך צעשפּילן
זיך אים. דערציילט האָט ער איר פון זיין געבורטס-דאָרף, וווּ
זיי האָבן פריער געווינט, וואָסערע חברים ער האָט אין
דאָרף געלאָזן, וואָסערע שיינינקע הינטעלעך ער האָט דאָרט
פאַרמאַגט. „אוי, אוי — ער מאַכט-אַזש צו די אויגן — אַזעלכע
קליינינקע, אַזעלכע שיינינקע!...“ נאָך פלעגט ער אויך דער-
ציילן פון עפעס אַ וואַלד: גאַר-גאַר-גאַר אַ גרויסער, ווי די
גאַנצע וועלט, זאָל ער אַזוי לעבן! די ביימער אַזוי הויך — אַ

שרעק, ווי הויך! ער איז אליין דורך יענעם וואַלד געפאָרן,
 זאָל ער אזוי לעבן! בעתן איבערציען זיך איז ער מיט די
 עלטערן דאָרטן דורכגעפאָרן. מע פאָרט, און מע פאָרט, און
 מע פאָרט, און דער וואַלד לאַזט זיך גאָר נישט אויס. ווען
 זיי זיינען פון וואַלד אַרויס — געדענקט ער נישט. ער איז
 אנטדרימלט געוואָרן אויפן וואַגן, ליגנדיק אויף אַן איבער-
 בעט. און אז ער האָט זיך אויפגעכאַפט און מער נישט געזען
 קיין וואַלד — האָט ער זיך צעוויינט, זאָל ער אזוי לעבן. ער
 האָט אזוי געוויינט! אפילו די בהמה „מינקע“ האָט אויך גע-
 וויינט. זי איז פון הינטן נאַכגעלאָפן, צוגעבונדן צום וואַגן
 מיט אַ שטריק — און אלע מאָל פלעגט זי פאַררייסן דעם קאַפּ
 אַרונטער און געוויינט: מ-ע-ע-ע. דאָס האָט זי געבענקט נאָכן
 קעלבל, וואָס איז פאַרבליבן אין דאָרף. אוי, איז דאָס געווען
 אַ שיין קעלבל! אינגאַנצן אַ רויטינקס מיט אַ ווייס לאַטקעלע
 אויפן שטערן. אַ גאַנצן טאָג האָט עס געבריקעט; אלע מאָל
 מאַכט עס: האָפּ-האָפּ-האָפּ! פעטראָ האָט דאָס אָפּגעקויפט פאַר
 צען גילדן, זאָל ער אזוי לעבן! דאָס לאַשעקל האָבן זיי
 קוזמען פאַרקויפט. עס איז געווען אַ שוואַרצעלעכס און ס'האָט
 ליב געהאַט זיך בריקען. אין דאָרף האָבן זיי געהאַט אַ סך
 בהמות מיט אַ סך פערד. איצט האָבן זיי מער ניט ווי איין
 בהמה, טאַקע מינקע, און איין פערד, „שמאַראַוואָז“ רופט מען
 אים. אַן-אַ שטייט ער אין שטאַל. ע, זי, מאַרינקע, האָט נישט
 קיין „שמאַראַוואָז“...

מאַרינקע ווידער פלעגט, פון איר זייט, דערציילן נחן,
 וואָסערע מיני אַרבעט זי האָט אין שטוב און אין סאָד; שוין
 אַ סך פרוכטן אין סאָד פאַראַן און זי נעכטיקט דאָרט אין די
 פינסטערע נעכט. איינע אליין שלאַפט זי דאָרט אין ביידל, זי
 האָט זיך דאָרט אזוי מורא. אַ גאַנצע נאַכט גייט „עמעצער“

אום אין סאָד איבער די סטעשקעס און רוישט מיט די צווייגן.
שטיילינקערהייט גייט ער זיך אום, הין און הער. אפילו שקו-
ריפין שרעקט זיך, ער נורעט זיך איין נעבן איר אויפן גארב
שטרוי און טרייסלט זיך, מאַכט-צו די אויגן, פלומרשט ער
הערט נישט... דאָס דאָזיקע פלעגט מאַרינקע אים פאַרטרויען
שושקענדיק, ווי איינרוימענדיק אַ סוד, און אינם שושקען
האָט זיך געהערט אַ שטילע פאַרבאַרגענע שרעק, וואָס האָט
זיך באַלד נחן איבערגעגעבן, און אויף אַ וויילע פאַרקילט זיין
הייס בלוט...

אין מיטן אזא שמועס האָט זי נח איינמאָל אַ פּרעג געטאן:

— וווּ איז דיין מאַמע?

— כ'ווייס ניט — זאָגט מאַרינקע שטיל.

— און דיין טאַטע?

מאַרינקע האָט נישט געענטפערט.

— געשטאַרבן? ביסטו אַ יתומהלע?

מאַרינקע האָט שטיל דעם קאָפּ אַראָפּגעבויגן.

נח האָט אויף איר שטאַרק רחמנות געקראָגן. פון יענעם
טאָג אָן האָט ער אָנגעהויבן זיך טיילן מיט איר מיט אַלע נא-
שערייען, וואָס די מוטער פלעגט אים געבן. און פון זינט די
פּרוכטן אויף די ביימער זיינען צייטיק געוואָרן, בייטן זיי זיך
איינס מיט דאָס אַנדערע: ער וואַרפט איר דורכן פלוט אַרי-
בער אַ שטיקל שבת-חלָה און באַקומט דערפאַר, פון איר זייט,
אַ שיינעם עפל אָדער אַ באַר. אַמאָל, ווען די מוטער גיט אַ
פּופיקל, ברעכט ער אָפּ פון אירעטוועגן אויך אַ ברעקל און
דערלאַנגט איר דורכן לעכל. פיל מאָל האָט ער שטאַרק חשק
געהאַט צו איר אין הויף אַריבער — נאָר עס גייט ניט: דער
הויף איז געווען אַרום-און-אַרום פאַרשלאָסן, גאָר נישט צו
צוטרעטן. נאָר איינמאָל, האַלטנדיק אין שמועס מכוח סוסים,

האָט אים מאַרינקע שטילינקערהייט, לויט איר שטייגער, פאַר-
טרויט, אַז ביי דער מומען אין שטאַל שטייט אויך אַ פּערד,
און נישט קיין פּערד — נאָר אַ פּערדעלע, און הייסן הייסט
עס „מוציק“.

נח האָט זיך אָנגעכאַפּט:

— טאַקע? אַ קליינינקס? אַי, מאַריניטשקע, ווייז מיר
מוציקן, לאַז מיך אין שטאַל אַריין...
— ניין, ניין, ניין — האָט זיך מאַרינקע דערשראָקן — מע
טאָר ניט!

— יאָ, יאָ, יאָ — שפּאַרט זיך נח איין — מע מעג!
און טאַקע באַלד גענומען קלעטערן איבערן הויכן פּלויט.
מאַרינקע האָט אַ דערציטערטע געגעבן זיך אַ כאַפּ-אויף פּון
אַרט און פּאַרבראַכן די הענט: „אַראָפּ, נאָי, אַראָפּ! די מומע
וועט מיך הרגענען. אוי, גוואַלט, שוין קריך אַראָפּ!“
און נח האָט געמוזט אַראָפּ.

„וואָס ציטערט זי אַזוי פאַר איר מומען? — פּלעגט זיך
נח נאָכדעם טראַכטן מיט גרויס רחמנות אויף מאַרינקען און
מיט שנאה צו דער אַלמער „מכשפה“ — און ווי אַרום קומט
מאַרינקע אַהער?“

מערער פּון אַלע מאָל פּלעגט ער זי שבת און יום-טוב
באדויערן. לעבעדיק און פּריילעך גייט ער נאָכן שבתדיקן
וואַרמעס אויפן הויף אַרויס, אַ פאַרפּוצטער, אַן אויפגעלייג-
טער, און דאָ טרעפט ער פּון יענער זייט, ווי אַלע טאַג, מאַ-
רינקען ביי דער אַרבעט, און אַלץ איז אויף איר וואַכעדיק:
דאָס פנים, די קליידער, דאָס גאַנצע וועזן אירס. דעמאָלט
פּלעגט זי אים אויסזען אַזוי עלנדי, אומגליקלעך
„פאַרוואָס איז זי נישט קיין יידישקע?“ — האָט אים וויי-
געטאָן דאָס האַרץ. און כאַפּנדיק אַ מינוט, ווען די מומע קע-

רעוועט זיך אָפּ, פלעגט ער איר דורכן פלויט אריבערווארפן
עפעס אזוינס פון שבת-געבעקס: א האַלב פלעצעלע, א שטיקל
שטראַדל און נאָך אזעלכע גוטע זאַכן, וואָס ער האָט ביי
זיך אין קעשענע באהאַלטן טאַקע פון אירעטוועגן.

אונטער חנינא-ליפּאס הויף און שקוריפּינשטשיכעס סאָד,
פון יענער זייט געגנט, שטייט זיך פונדערווייטנס, ווי א שטי-
לע אָפּגעזונדערטע וועלט — א וויסטער, ברייטער, פאַרגריי-
זערטער פּלאַץ. גערטנער און קאַשטאַנעס רינגלען דעם פּאַלאַץ
אַרום, און אַרומגעצוימט איז ער מיט פאַרקאַנעס פון אַלע
זייטן.

אַט אַהינצו פלעגט נח זיך אָפּט אַראָפּכאַפּן, פון זינט ער
איז געוואָרן היימיש מיט דער אַרומיקער געגנט, געריסן
דאָרט זויערע באַרלעך אָדער געזוכט פויגל-נעסטן.
איינמאָל אין אַ תּמוז-טאָג איז נח אַהין אַוועק. די זון
האַט געברענט אומדערבאַרעמדיק, פון די צעטריקנטע דערנער
אויפן פּלאַץ זיינען אַזש פונקען געפּלויגן — איז נח אַרויף און
געזעצט זיך אויפן בוים.

שוין עטלעכע טעג טרעפט ער נישט מאַרינקען ביים
לעכל קעגנבער: זי דאַרף היטן דעם סאָד, מע זאָל נישט
גנבענען די צייטיקע פרוכטן — און ער, נח, בענקט אזוי נאָך
איר. זיצנדיק אויפן בוים, קוקט ער זיך אום — און דער גאַנ-
צער סאָד שקוריפּינשטשיכעס עפנט זיך פאַר זיינע אויגן.
איינ ווינקל אין עק סאָד גרענעצט זיך פונקט מיטן פלויט
פון פּלאַץ, אזוי אַז צוויי-דריי ברעטלעך פונם פלויט זיינען
ביי זיי שותפותדיקע. די ביימער אין סאָד זיינען אַלע אָנגע-
לאָדן מיט פרוכטן: בלאַנקענדיקע עפּל און גינגאַלדענע

בארן — נאָר ס'איז אזוי ווייט צו דערלאנגען. אכשר וועט
ער דערזען מאַרינקען און זי צורופן? — אָבער נישטאָ זי. אַ
פאַרטראַכטער איז נח פון בוים אַראָפּ און אוועק צום ווינקל.
די ברעטער פון פלוט — הויכע און פאַרשפיצטע — אוממעג-
לעך צו איברקריכן.

„ווען מע קאָן פון פלוט אַברעט אָפּרייסן — האָט אים
אַ בלייז געטאָן אין קאָפּ — וואָלט ער דאָך געקאָנט מאַרינקען
רעכט אָנקוקן“.

און באַלד האָט ער גענומען צעשארן די ערד פון אונ-
טער אַ ברעט. ער האָט געאַרבעט אויף אַלע פּלטים: מיט אַ
שפענדל, מיט די נעגל, נישט געדויערט קיין פערטל שעה
און שוין דורכגעגראָבן צווישן ערד און פלוט אַ קליין גריבל,
ווערליק אַ פויסט זאָל קאָנען דורך. ער שטעקט אַריין אַהין
די האַנט — אַי! אָפּגעברייט די האַנט אָן קראָפּעווע.

פּלוצים זעט ער, פון יענער זייט אין לעכל שטעקט אַ
הינטישע מאָרדע מיט אַנאָז — שקוריפין! דער הונט הויבט אָן
ברומען און שמעקן, טרייסלע זיך מיטן גאַנצן קערפּער,
שטופט מיט גרויס מאַטערניש ביידע לאַפּעס מיט אַ שטיק
קאָפּ אין גריבל אַריין, צעקראַצט עס בעת-מעשה מיט די
נעגל, מיט דער נאָז, מיטן מויל און שפּאַרט זיך אַהין מיט
אַלע כוחות, ווי זוכנדיק דאָס גריבל צו פאַרטיפּערן. די זאָך
גיט זיך אים נישט איין, הויבט ער אָן שטילערהייט וואָיען,
ווי איינער זאָגט: „קומט ראַטעוועט!“.

אין דער זעלבער מינוט האָט זיך מאַרינקע באַ-
וויזן צווישן די ביימער. דער הונט האָט אויסגע-
גלייכט דעם קאָפּ, לויפט איר אַנטקעגן און שלעפט זי
צום גריבל.

— מאַרינקע! — רופט נח אויס דערפּרייט.

— נאי? — דערשרעקט זיך מארינקע און שטעלט זיך אָפּ —
וואָס טוסטו דאָ?

— מארינקע, איך בעט דיך ...

— גיי אוועק, טאקע שוין, — שלאָגט אים מארינקע אי-
בער שטיל און שרעקעדיק — די מומע איז דאָ אין סאָד, קום
מאָרגן ... אינדערפרי ... שקוריפין!

מארינקע האָט דעם הונט אָפּיף געטאָן און פארשוונדן
מיט אים צווישן די געדיכטע ביימער.

פול מיט עגמת-נפש איז נח צוריק אהיים געקומען. די
גאנצע נאַכט האָט ער געזוכט מיטלען, ווי אזוי מיינט מען
אויס די מחיצה, וואָס טיילט זיי פאָנאָדער.

אויף מאָרגן איז ער אויפגעשטאַנען גאַנץ פרי, אַרויס-
באַקומען ביים טאַטן פון אונטער דער בעט דאָס קליינע הע-
קעלע, באַהאַלטן עס ביי זיך אונטער דער פּאָלע און פון
שטוב זיך שטיל אַרויסגעמאַכט.

אויפן הויף האָט ער אומגעריכט געטראָפן חנינא-ליפאָן
שטיין ביים ברונעם און פּאַיען דאָס פערד פון אָן אָנגעפּלויגן-
נעם עמער. חנינא-ליפאָ האָט באַלד אויף אים אָנגעשטעלט אַ
פּאַר זויערע אויגן און אים אָפּגעגעבן „ברוך הבא“:

— וווהין איז, תכשיט?

נח האָט, אָנשטאַט צו ענטפערן, עפעס אַ מורקע געגעבן
גלאַט אין דער וועלט אַריין, און מיטן-קוק אוועקגעפּלויגן.
נישטאָ קיין צייט — ער דאַרף גיכער לויפן אויפן פּלאַץ.

געקומען אַהין — איז שוין דער גאַנצער פּלאַץ פאַרפולט
געווען מיט זונען-שיין, נאָר די שטעכעדיקע קוסטעס, אין שאָטן
פון פלוט נעבן גריבל, האָבן נאָך געפּינקלט, פייכטע פונם
מאָרגן-טוי. נח איז פאַרזונקען געוואָרן צווישן די קוסטעס
אזוי אויפו שטעל גענומען זיך צו דער אַרבעט: דעם שפּיץ

העקל פארהאקט אונטערן ברעג פון ברעטל, דאָרט וווּ דאָס ברעטל איז צוגעשלאָגן מיט אַ צוואַק צום אונטערשטן דרענגל, און מיט אלע פּוחות אָנגעהאנגען זיך אויפן הענטל. דאָס ברעטל האָט זיך אַקליין ביסל אונטערגעגעבן — טרישיץ! אָפּ-געשטאַנען און אַנטבליזט אַ פאַרזשאַווערט פּיצל צוואַק, ווי אַ שוואַרצן צאָן. צווישן דעם ברעטל און דעם צווייטן האָט זיך אַ שפּאַלט געעפּנט, ברייט ווי אַ פינגער. פון סאָד צווישן די ביימער האָט זיך דערהערט אַ שאַרף, דאָס גייט מאַרינקע מיטן הונט. נח האָט זיך מיט-אַמאָל אָנגעשטרענגט: איינס, צוויי, דריי — קראַך! און דאָס ברעטל איז געבליבן הענגען אויף איין אויבערשטן צוואַק — ווי אַ פאַרהאַנג. נח האָט אָפּגע-וואָרפן דעם פאַרהאַנג אָן אַ זייט.

אַ כוואַליע פּרישע, קילבלעכע לופט האָט אים פון סאָד אַ גלעט געגעבן איבערן צעהיצטן פנים. נעבן לאַך פון אינעוויי-ניק איז געשטאַנען מאַרינקע מיטן הונט.
— קום אַרויס — זאָגט איר נח, און האַלט צו דאָס ברעטל, וואָס איז אָנגעבויגן אָן אַ זייט.

מאַרינקע, צוזאַמען מיטן הונט, האָבן זיך ווי עס איז דורכגעשטופט און אַרויס. די זון האָט איר מיט-אַמאָל אַ שמייס געטאָן אין פנים מיט אלע אירע גאָלדענע פעדעם — און פאַרבלענדט איר די אויגן. ביי מאַרינקען האָט זיך אַזש דער קאָפּ פאַרדרייט פון זיסקייט, שיין און רחבות. יעדער גרעזעלע, וווּ זי גיט נאָר אַ קוק — שימערירט. האָט זי זיך דעם שטערן מיט דער האַנט פאַרשאַטנט און אַ שמייכל פון שטומער דאַנקבאַרקייט איז איר אויפן פנים אַרויפגעשווומען.
— גוט, מאַריניטשקע, גוט? — פּרעגט נח, אָננעמענדיק

זי ביי דער האַנט, און קוקט איר גליקלעך אין די אויגן.
— זייער, נאָי, זייער — ענטפּערט זי אוו קוועלט.

— אין סאָד, מאַריניטשקע, וועסטו מיך אַריינלאָזן?
 — אַריינלאָזן, נו, אַריינלאָזן.
 — און עפֿל וועסטו מיר געבן?
 — וויפֿיל דו ווילסט.
 — און באַרן? און פֿלוימען?
 — אַלצדינק געבן, אַלצדינק...

נח האָט אָבער מער ניט געהערט. משוגע פֿאַר גרויס פֿרייד און יונגער אָנגעשטרעמטער קראַפט, גיט ער זיך פֿלוצים אַוואָרף אויף דער ערד, שטעלט זיך מיטן קאָפּ אַראָפּ און קערט זיך איבער, וואַרפֿנדיק מיט הענט און פֿיס, ווי אַראָד אויף פֿיר שפּיצן, וואָס קייקלט זיך פֿון זיך זעלבסט... דער הונט טאַנצט אים נאָך און קוילערט זיך מיט אים.

— מאַרינקע! — דערמאַנט זיך נח און גיט זיך פֿלוצים אַ כאַפּ-אויף — און אין סאָד ווען!?

— גיי מיר נאָך! — האָט אים מאַרינקע אַ שאַקל געגעבן מיטן קאָפּ — שקוריפֿין!

שקוריפֿין, וועלכער האָט געהאַלטן אין איין נישטערן און אַרומשמעקן דאָס גראַז, האָט פֿונדערווייטנס דערהערט דעם פֿייף און געלאָזט זיך לויפֿן נאָך מאַרינקען מיט נחן אין סאָד אַריין. נעבן גריבל איז נאָך געלעגן אויף דער ערד, ווי פֿאַרגעסן, דאָס קליינע העקל. מאַרינקע האָט דעם „פֿאַר-האַנג“ אָפּגעוואָרפֿן אָן דער זייט.

— אַריין!

און אַלע דריי זיינען באַלד אין סאָד פֿאַרוונקען.

נח איז געלאָפֿן, שורשענדיק, געשטופֿט זיך דורך געדיכטע, שטעכעדיקע קוסטעס און צווישן שאַטנדיקע ביימער. אַ לעבנס-לוסטיקער געזאַנג פֿון מאַרגן-פֿייגעלעך האָט אים איבערן קאָפּ געקלאָנגען, ווי די גלעזערנע קייטעלעך. אַ קלייע,

זיסע פרישקייט האָט אים אויפגעמונטערט. ער לויפט — און
ליכט-פלעקן, לענגלעך=קייִלעכיקע, לייכטע און רירעוודיקע,
ווי די גאָלדענע מייזעלעך, גליטשן זיך אים איבערן פנים.
קאָפּ און קליידער, אויף=און=אָפּ, אויף=און=אָפּ. ער פילט, ווי
זיי קיצלען אים מחיהדיק און וואַרעם איבער די באַקן. דער
הונט יאָגט אים איבער און לויפט פאַרויט, און עס דאַכט,
ער האָט זיך פאַרפלאַנטעט און ער צאַפּלט אין די נעצן פון
צוואַמענגעוועבטע ליכט און שאַטן — ניט אַרויסצוקריכן.
אַראַפּגעבוִיגענע צווייגן מיט עפל, שווער באַלאַדן, האַבן זיך
אַן נחם קאָפּ אַ שטויס געטאַן און אַרייס=אַראַפּ דאָס היטל.
ווי ער גיט אַ וואַך מיט אַן אויג, איז צו זען נאָר עפל, עפל,
עפל: אויבן עפל און אונטן עפל, אַרום און אַרום איבערן
גראַז אַלץ בלאַנקען עפל און עפל. נעבן שטרויען=ביידל, אונטן=
טערגעבעט מיט שטרוי, ליגן אַנגעשאַטן גרויסע און קליינע
בערגלעך מיט פיינע, שמעקעדיקע עפל... אויף די וויינשלאַ=
ביימער קוקן פון אונטער די בלעטער אַרויס פאַרגעסענע,
איינזאַמע, שטאַק=שוואַרצע וויינשעלעך, קוקן שטילערהייט
און ממזריש, ווי די לעבעדיקע אויגן; און דאָרט אין די
קוסטעס פון אונטער אַ גרין בלעטעלע כאַפט בגנבה אַ קוק
אויף דער ווייסער וועלט אַרויס אַן איין=איינציק צנועדיק
טרויבל פון אַ זיידענער מאַלינע...

נח איז געוואָרן ווי פאַרשכורט. די קילקייט פון די
שאַטנס, דער געשמאַקער ריח פון די פרוכטן און דאָס צווי=
טשערן פון די פייגעלעך—דאָס אַלץ האָט אים באַרוישט און
ווי פאַרדולט דעם קאָפּ. ער לויפט אום פראַנק=און=פריי פון
בוים צו בוים, רייסט אָפּ אַן עפל און בייסט אים באַלד אָן,
וואַרפט אַ צווייטן אינגאַנצו אוועק, לייגט אַ דריטן אין קע=
שענע...

מארינקע זאגט אים נישט קיין קרום ווארט — פאר-
קערט, זי העלפט אים נאך אויסקלייבן די שענסטע און די
צייטיקסטע און שטופט אים טאקע באלד אן א פולן שוים
מיט פולע קעשענעס.

ווען נח איז ענדלעך צוריק אהיים געקומען, פארשוויצט
און פארסאפט און איבערגליקלעך, די קעשענעס אָנגעפאקט
מיט עפל, באָרן און פלוימען, — האָט ער זיך ווידער געבן
טויער צונויפגעטראָפן מיטן פאָטער. אַנס, וואָס חנינא-ליפא
האָט אים ניט באַמערקט: ער האָט גראָד באַדארפט העלפן
עפעס אַ פויער צו שטופן דעם פולן וואָגן מיט ברעטער פון הויף
אַרויס. נח האָט זיך אָפגעטראָגן גלייך אין שטוב אַריין. דאָס
העקעלע האָט ער צוריקגעלייגט אונטערן בעט, אַז קיין פויגל
האָט ניט געוואָסט. און פאַר די עפל מיט די באָרן מיט די
פלוימען האָט ער שוין געפונען אַן אָרט אין שטאַל אויפן בוי-
דעם, ווו ער האָט אין היי דאָס אַלץ פאַרבאַהאַלטן ביז אַ צייט...
איינמאָל האָט זיך נח ענדלעך אַראָפגעכאַפט צו שקו-
ריפנישטשיכען אויפן הויף. דאָס האָט אים מאַרינקע שטיילני-
קערהייט און פאַרוזכטיק אַריינגעלאָזט, אַז די מומע זאָל,
חלילה, נישט געוואָר ווערן. די ערשטע מינוט אויפן הויף ביי
שקוריפנישטשיכען האָט זיך פאַר נחן עפעס ווי געעפנט אַ
נייע וועלט. באַלד איז ער אַוועק צו דער שטאַל, ווו אַ העלפט
איז אָפגעצוימט פאַר די חזרים, אַנצוקוקן מוציקן. צו זיין
באַדויערן, איז די שטאַל געווען פאַרשלאָסן, האָט ער
דורך אַ שפאַלט אַהין אַ קוק געכאַפט. אַ שאַרפער ריח פון
וואַרעמען מיסט האָט אים פון דער שטאַל אַרויס אַ זעץ גע-
טאָן. אין דער האַלב-פּינסטערניש פון שטאַל האָט ער מיט די
אויגן אָפגעזוכט מוציקן, וועלכער איז געשטאַנען איבער דער
קאַרעטע און עפעס אַזוינס געקייט.

נח איז געבליבן צוגעשמידט צום אָרט: „אוי, אוי, מו-
ציקל“ — גלעט ער אים מיט אַ ווייך געפעסטעט קולכל און
קאָן זיך אין אים זאַט ניט אָנקוקן. פון שטאַל אַוועק איז ער צו
צום פלויט, געשטעלט זיך אויף די שפיצן-פינגער, און דורך
אַ לעכל אַ בליק געטאַן צום טאַטן אין הויף. אים האָט עס
אויסגעוויזן מאַדנע ווילד, וואָס ער שטייט גאַר ביי דער גויע
אויפן הויף און קוקט צום טאַטן. ווען דער טאַטע מיט דער
מאַמען זאָלן עס וויסן! ...

דעם טאַטנס הויף האָט אויך באַקומען איצט אין זיינע
אויגן אַ ניי אויסזען. אַלץ זעט עפעס דאָרט אויס ניט ווי פרי-
ער, עפעס קומט דאָרט אויס אַלץ קאַפּויר און ס'האַט גאַר
אַן אַנדער פנים.

שש... אָט שטייט דער טאַטע אַליין.

„כי-כי-כי — צעלאַכט זיך נח אין דער שטיל, פאַררוקן-
דיק דעם קאַפּ צווישן די אַקסלען — דער טאַטע פאַרעט זיך
דאָרט און ווייסט פון גאַרניט. אַז איך וויל, פאַרקרים איך
מיר דאָס פנים און שטעל אים אויס אַ צונג — קוקו! קוקו!“
חנינא-ליפּא דרייט אויס דעם קאַפּ פאַרווונדערט — נח
דערשרעקט זיך און רוקט זיך אָפּ.

עס האָבן זיך אָנגעהויבן די רעגנס, דערנאָך — שנייען.
די מומע זיצט גאַנצע טעג אין שטוב, און מאַרינקע
מאַכט פון הויף ארויס קיין טראָט ניט. זי ציטערט פאַר דער
מומען מיט אירע בייזע אויגן. אַז די מומע זעט, גייט זי
אפּילר צום פלויט ניט צו. און ווען זי דערהערט אפּילר ציי-
טנווייז, דורך אַ שפּאַלט, נחט שטילן רוף — מאַכט זי זיך
אויך נישט הערנדיק. פּוּ סאַד צום פּלאַץ איז שוין אויך ניטאַ

קיין צוטריט: די שיכטן שניי פארשטעלן. דער פלאץ איז, ווי
 געוויינלעך, אָנגעשאַטן ביז העכער האַלב מיט שניי — גאַר
 נישט דורכצוקריכן. אַ ווייסער ים!
 נאָך פסח האָט חנינא-ליפּא אָפּגעגעבן נחן אין חדר, און
 נח האָט שוין אַנדערע „געשעפטן“.
 עס זייען זיך טעג און וואָכן — נישטאָ נח. מאַרינקע
 קוקט-אויס אויף אים אין סאָד, זוכט אים אויפן פּלאַץ —
 נישטאָ!
 — וווּ איז ערגעץ נאָי? פאַרוואָס קומט ער ניט? —
 פרעגט מאַרינקע זיך אַליין...

און ווידער איז געוואָרן זומער.
 מאַרינקע זיצט פאַרטראַכט און אַרום איר הערשט אַ
 טיפע זומערדיקע שטילקייט.
 פּלוצים, דערהערט זיך ביים שכן אויפן הויף אַווייבער.
 שער קוויטש: „נח! נח!“ — און מאַרינקע פאַרצאַפּלט זיך,
 לויפט גיכער צו צום פּלויט. דאָס טויזנטסטע מאָל זוכט זי
 דאָרט אַ מינדסט שפּעלטיקל. שקוריפּין פילט איר האַרץ און
 העלפט איר זוכן. ער לויפט-לויפט פאַרויס, שפאַרט זיך אָן
 אלע מאָל אָן פּלויט מיט די פעדערשטע לאַפעם, דראַפעט און
 גראַבלט מיט די נעגל, שמעקט-שמעקט, — נאָר גאַרנישט
 געפינענדיק, גייט מאַרינקע שטיל צוריק צו דער פּריזובע,
 נעמט שקוריפּינען אויף די קני אַרויף, קוקט אים אין די
 אויגן, און פּלוצים טויליעט זי דעם הונט שטייף צו צום שוים,
 דריקט אים צו און ציטערט מיט אלע אברים:
 — שקוריפּין, וווּ איז נאָי?...

